

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

להתייחס. וזה לא חכם להתייחס, וכבר מילתי אמורה כ"פ שמתוסכלים יש מספיק די והותר בעולם, ולא, חסרים יותר, וממרה שחורה ויאוש ותסכול וחלישות הדעת דבר טוב לא יצא. והעצה היעוצה היא כמבואר בלקוטי מוהר"ן (קמא, סי' רפב) למצוא בעצמו איזה נקודה טובה ולהתמקד בה וביופיה עיי"ש היטב, כי הכל תלוי בכך והם חיינו, והיא עצה הנצרכת מאד במשך כל החיים. ועוד יותר מזה הרחיב רבינו ז"ל לבאר (לקוטי מוהר"ן קמא סי' לו, ד) שכל יהודי ויהודי יש לו נקודה ומעלה טובה שאין לאף אחר בעולם, ושבוזה

הוא גדול הדור וכולם צריכים ללמוד ממנו, ודי לו בידיעות אלו להתחזק ולהתנחם ולצאת מחלישות דעתו ומוחין דקטנות שבו הוא נמצא, ולצאת מחושך ואפילה לאור גדול. ומצוה רבתי לחזק ולעודד כל השבורים למיניהם כי רבים הם ותשתכנה אבני קודש בראש כל חוצות. והיא הצלת נפש ממש. ואשרי המעודד את עצמו ומעודד אחרים, כי עוסק בתחיית המתים, ויזכה לחיים טובים ומאושרים.

בברכת התורה וכטו"ם

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

מה כתיב למעלה מן הענין שנא' (במדבר ז) ויהי ביום כלות משה ויקריבו נשיאי ישראל ואחר כך דבר אל אהרן בהעלותך את הנרות זה שאמר הכתוב (תהלים לד) יראו את ה' קדושו כי אין מחסור ליראיו את מוצא למעלה י"א שבטים הקריבו ושבת אפרים הקריב וכל הנשיאים הקריבו חוץ מנשיאו של לוי וימי היה נשיאו של לוי זה אהרן שנאמר (במדבר יז) ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי ואהרן לא הקריב עם הנשיאים והיה אומר אוי לי שמא בשבילי אין הקדוש ברוך הוא מקבל שבטו של לוי אמר לו הקב"ה למשה לך אמור לו לאהרן אל תתירא לגדולה מזו אתה מתוקן לכך נאמר דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות הקרבנות כל זמן שבהמ"ק קיים הם נוהגים אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו וכל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן בטלין לעולם. (במדבר רבה טו, ו)

תיקון הכללי

ויתהלכו מגוי אל גוי, וממלכה אל עם אחר (תהלים קה, יב). האבות סימן לבנים, גם לענין הגלות, וכמו שעד היום הזה אין לנו מנוחה בין האומות ואפילו בארה"ב של היום - חושדים בנו, ושונאים את נאמנותינו הכפולה, מה שיש לנו פינה בלב חמה מאד לארץ ישראל. וק"ו שאר האומות שממש שונאים אותנו בתכלית. ויתהלכו מגוי אל גוי. רמו לשתדלנות שעד היום נוהגת, וצריכים ללכת להתחנן לפקיד זה ולשר הזה.

(מתוך הספר "שי למורא")

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר בהעלותך לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"** (במדבר ח, ב).

פרש"י (ולא מופיע בכתבי יד, ולא בדפוס ראשון של רש"י עה"ת, אלא הרמב"ן מצטט דבר זה בשמו) וז"ל למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו

שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות. ע"כ. ותמה הרמב"ן על דבריו, וז"ל ולא נתברר לי למה נחמו בהדלקת הנרות, ולא נחמו בקטורת בוקר וערב ששבחו בו הכתוב (דברים לב, י) ישימו קטורת באפק, ובכל הקרבנות, ובמנחת חביתין, ובעבודת יום הכיפורים

שאינה כשרה אלא בו ונכנס (רק הוא בלבד) לפני ולפנים, ושהוא קדוש ה' (עי' תהלים קו, טז) עומד בהיכלו לשרתו ולברך בשמו, ושבטו כולו משרתי אלקינו, ועוד מה טעם לחלישות הדעת הזו עיי"ש באורך. ועכ"פ המסר ברור חלישות הדעת - חייבת חיזוק וניחום. הנה נודע ומפורסם מהמציאות שחלישות הדעת והלב, מסוכן הוא לגוף לנפש ולנשמה, לגוף - כי מחליש מאד את גופו, ויכול גם לגרום לאדם להתקף לב ב"מ, ועוד תופעות ומחלות לא רצויות ומסוכנות לגוף, לנפש - כי אדם נופל בדעתו ומאבד כוחות הנפש לפעול באופן נורמטיבי, או מאבד את החשק לפעול בכלל, ומטריד ומטריף דעתו ברב או במעט. בנשמה - כי חלישות הדעת גורם לאדם ירידה רוחנית עצומה, כי ממעט ומשתק את עבודת ה'. הן בתורה הן בתפילה הן במעשים טובים, וגם ככל שיעמיק במוחין דקטנות שבו הוא נמצא, יחשוב שהוא לא שווה ולא רצוי בעיני ה', או בעיני הבריות, או בעיני שניהם, ויכול להגיע ח"ו למסקנה

המשובשת, כנאמר (מלאכי ג, יד-טו) חזקו עלי דבריכם אמר ה', ואמרתם מה נדברנו עליך, אמרתם שוא עבוד אלקים ומה בצע כי שמרנו משמרתו, וכי הלכנו קדורנית מפני ה' צבאות, ח"ו. כי החלישות הדעת מביאה לידי יאוש, ויאוש הוא האסון של כל האסונות, לנפש ולנשמה. כי האדם מאבד את הרצון ואת התקוה, ומפסיק לפעול נכונה ובכיוון הרצון, ונדבקים בו כל מיני מחשבות מטורפות אשר עכ"פ חלקם באות לידי ביטוי מעשי, ועל ידי כל זה הולך ומתרחק עוד ועוד מהשם יתברך ותורתו וצדיקו ועצותיהם. ועל זה הזהיר והכריז וצחק רבינו הקדוש ז"ל בקול גדול קיין יאוש איז גאר נישט פארהאנדן וזייט אייך נישט מיאוש (אין יאוש בעולם כלל, אל תתיאשו), וכן מובא בספרי רבינו ז"ל במה לשונות שאסור

כפום דרנא דילה

אִיתָא בְּמִנְרָא (מְגֵלָה כח): בְּמַה הָאֲרֵכְתָּ יָמִים, אָמַר לוֹ וְהָרַן הֵייתִי בְּמִמוֹנִי. לְכֹאֵר זֶה, צְרִיד לִידַע מַה דְּאִיתָא בְּזֵהָר תְּקִדוּשׁ (פְּרָשָׁה נִשְׂא דָף כ"ג), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: 'תָּא חַוִּי לְשִׁית יָמֵי בְּרֵאשִׁית לְכָל חַד אִית לָהּ פְּרַצְיֻפָּה דְּתַהוּא דְּרַנְא דְּאֵנְהִיג לָהּ, וְלֹא תִשְׁכַּח יוֹם דְּלִית בָּהּ טוֹב וְכוּ'. וְכָל יוֹמָא אִית לָהּ גְּדַר מְלַבֵּר, דְּלֹא יַעוֹל כָּל פֶּר נֶשׁ לְתַהוּא טוֹב, כְּגוֹן חֲשֵׁד דְּכִסְיָא לְנַהוּרָא וְכוּ'. וְכְגַוִּין דָּא, מָאן דְּאִיהוּ חִנְכָא וְיַעוֹל לְמַנְדַּע רְזוּן דְּאִוְרֵיתָא בְּמַה נְחֻשִׁים וְעִקְרָבִים מְכַלְבְּלִין מִחֲשַׁבְתָּה דְּלֹא יַעוֹל לְאַתְר דְּלֹא דִילָתָה. אֲכַל מָאן דְּאִיהוּ טוֹב, כָּל אֵילִין נְטִירִין אֲנֹן לְמִימְרָה, וְקִטְנֹר נַעֲשָׂה סְגִנָּה, וְנַעֲלֹן לָהּ לְטוֹב הַגְּנִי, וְיִמְרוֹן מְרַנָּא הָא פֶּר נֶשׁ טוֹב וְצְדִיק וִירָא שְׁמַיִם כְּעֵי לְעֵילָא קְדָמָךְ וְכוּ'. תַּהוּא טוֹב גְּנִי וִימָא לֹן, פְּתַחוּ לִיה בְּתַאי תְּרַעָא דְּאֵתְקְרִי אַתְבָּה, אוּ בְּתַאי תְּרַעָא דְּאִיהוּ תְּשׁוּבָה, כָּל צְדִיק יַעוֹל כְּפֹם דְּרַנְא דִילָתָה.

(ליקו"מ פד)

אנן בחביבותא תליא

ועתה תבין ותראה נפלאות שזוהו בחי' משאחז"ל שויהי בנסוע הארון נחשב לספר מיוחד בפ"ע והוא פלא מאד מדוע זאת הפ' הקטנה תהי' נחשבת יותר לספר א' מספר התורה, יותר משאר כל פרשיות התורה שיש בהם מצוות רבות והלא גם עשרת הדברות אינם נחשבים לספר בפ"ע רק הם נכללים בס' שמות או דברים.

אך ע"פ הנ"ל מובן הדבר היטב כי כל התורה כוללה באמונת חכמים שזכו לתקן ע"י נסיעתם דייקא ע"י שנסעו אחרי הארון שהלך לפנייהם וכו' שע"י נתוספו ספרים הרבה וע"כ בכל המקומות שבאו לשם קיבלו שם תורה הרבה וע"כ נעשו מהנסיעות בעצמם ספר תורה. וע"כ נחשב ויהי בנסוע הארון לספר מיוחד כי כל התורה תלוי' בזה דהיינו באמונת חכמים שזכו ע"י הנסיעות וכו' כנ"ל כי ע"י הנסיעות עשו תשובה על אמונת חכמים כנ"ל שע"י נתוספין ספרים בתורה כנ"ל וע"כ פ' ויהי בנסוע הארון הוא ספר בפ"ע כי ע"י הנסיעות שהוא תיקון אמונת חכמים נעשה ספר כנ"ל. והוא ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויביך וכו' כי אז בשעת הנסיעה צריכין בכח הארון הק' להכניע ולהפיץ את האויבים והשונאים היוניקים מהצמצומים והדינים הבאים מהמצרים, שיתבטלו כולם ע"י שיכללו בלוחות האבן שבארון וכו' וכנ"ל והוא ובנוחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל, זה בחי' כלליות ישראל באהבה ואחדות בחי' אנן בחביבותא תליא היינו כשמתקבצין יחד רבבות ואלפים מישאל או עיקר התיקון והמנוחה והמרגוע בחי' שובה ה' רבבות אלפי ישראל בחי' אנן בחביבותא תליא שנכללין כל הנפשות בחכם הכולל בשכל הכולל וכנ"ל.

(ליקו"ה חו"מ הלכות אומנין ה"א אות כא)

לא כן עבדי משה

וזה היה שלימות משה שזכה לנבואת פנים בפנים יותר מכל הנביאים מחמת שהיה קדוש ופרוש כל כך ויגע כל כך בשביל השם יתברך עד שזכה לקבל התגלות הנבואה רק בבחינת אתערותא דלתתא שזה עיקר שלימות האור כנ"ל. וזה שהוכיח אותם השם יתברך (במדבר י"ב) אם יהיה נביאכם ה' נביאכם דייקא. שהשם יתברך הוא נביא שלהם דהיינו שממשיך עליהם הנבואה מלמעלה בבחינת אתערותא דלעילא. ועל כן בחלום אדרב בו כנ"ל. לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא וכו' ותמונת ה' יביט. יביט דייקא שהוא בעצמו מביט בתמונת ה' בבחינת אתערותא דלתתא בשלימות שזוכה על ידי קדושתו ופרישותו. כי הם אף על פי שהיו צדיקים נוראים ובודאי קיבלו הנבואה בקדושה על ידי הכנתם בחינת אתערותא דלתתא אבל כנגד משה נחשב קבלת נבואתם בבחינת אתערותא דלעילא בבחינת אם יהיה נביאכם ה' וכנ"ל.

(ליקו"ה או"ח הלכות קריאת שמע ה"ד אות ח)

הארות על מאמר "אנכי" (בסימן ד)

כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא. הטיפש בועט ביסורין, ומי שידוע שכל מאורעותיו הן לטובתו מקבלם בהבנה ואהבה כי הוא יודע שאם הרופא נאמן שלחם לו בודאי לא סגי לעת עתה בלאו הכי, וע"כ בבואם אליו הדבר הראשון שצריך לעשות הוא להודות לה' על זה, בבחי' בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר, ומיד לפשפש במעשיו מה זה ועל מה זה הגיעו ככה וכמ"ש חז"ל (ברכות ה.) אם רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו וכו'. וישמח בזה שזוכרים אותו במרום ושולחים לו רפואות לפי צורך נשמתו להטיב סופו וכמ"ש חז"ל (יומא פז.) לא טוב להם לרשעים שנושאים להם פנים בעוה"ז וכו' טוב להם לצדיקים שאין נושאים להם פנים בעוה"ז וכמ"ש (ירושלמי פאה פ"א ה"א) רובו זכויות ומיעוט עבירות נפרעים ממנו מיעוט עבירות קלות בעוה"ז בשביל ליתן לו שכרו משלם לעתיד לבא, כי העיקר הוא הסוף וכמ"ש העולם אם הסוף טוב הכל טוב.

(מתוך הספר "יש מאין")

אָלְדֵד וּמִיָּדֵד

אֱלֹקִים אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תְּחַרְשׁ וְאֵל תִּשְׁקֵט אֵל (תהלים פ"ג) הַעֲנֵן הוּא כֶּהָ, הַדְּרֹעַ הוּא שְׁנֵי מְקוֹם לְמַעַלָּה שְׁנֵי אֱלֹדֵד וּמִיָּדֵד, שְׁמֵשׁ הַשֶּׁפַע יוֹרֵד לְעוֹלָם בִּי הַשְּׁנֵי אוֹתִיּוֹת א"ל, הֵם דָּד, וְהַשְּׁנֵי אוֹתִיּוֹת מ"י הֵם דָּד, (כְּמוֹ שְׂמוּכָא ב"ל קְלוּטֵי תוֹרָה" לְהַצְרִי, פְּרֻשְׁתִּי בְּהַעֲלוֹתָהּ) וְהַשֶּׁפַע נִקְרָאתָ הָא, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בְּרַאשִׁית מ"ז): "הָא לְכֶם זֶרַע" וְנִשְׁלַם הַשֵּׁם אֱלֹקִים מִשְׁלָם אֶף לְפַעֲמִים יֵשׁ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים הַסְתַּלְקוֹת הַשֶּׁפַע, וְנַעֲשֶׂה מִן הָא דְלֵת, עַל-שֵׁם דְּלֵת לֵה מִגְרָמָה כְּלוּם וְצִרְיָה כֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזוֹרֵן אֶת עַצְמוֹ שְׂפִיעֶשָׂה מִן הַד' ה' וְכִיצֵד עוֹשִׂין מִן הַד' ה' (תהלים ס): לֵי גִלְעָד וְלֵי מִנְשֶׂה אֶפְרַיִם מַעֲזוֹ רֵאשִׁי וְהוֹדָה מְחֻקְקֵי, הַפְּרוֹשׁ הוּא כֶּהָ בִּי קָדָם בְּרִיאַת הָעוֹלָם, הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ עֲדָן וְקִשְׁט אֶת עַצְמוֹ בְּתַפְלָתוֹ וּבְמַעֲשָׂיו טוֹבִים שֶׁל צִדִּיקִים, שְׂצִפָּה שְׂפִיעֵהוּ צִדִּיקִים, שְׂעַל-יְדֵי מַעֲשָׂיו טוֹבִים שְׁלָהֶם: מִשְׁלֹו בְּתַפְלָתוֹם, וְיַפְעֵלוּ כֵּל מַה שְׂפִירְצוּ, עַל הַרְף: "צִדִּיק מוֹשֵׁל יֵרָאֵת אֱלֹקִים" (שְׂמוּאֵל ב כ"ג) (עֵינִי מו"ק טו:): וְכֵל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְכוֹל לְבוֹא לְמַדְרַגָּה זוֹ, לְמַשֵּׁל בְּתַפְלָתוֹ אֵלָא שְׁנֵי שְׁנֵי מְנִיעוֹת, הָאֶחָת הִיא קָדָם הַתַּפְלָה, הֵינֵנו שְׂעוֹמֵד לְהַתְפַּלֵּל בְּגִדְלוֹת, שְׂהוּא מִיָּחַס גְּדוֹל, אוֹ מְחַמֵּת שְׂהוּא עֵמֶל וְיִגַּע בְּעַבְדוֹת הַבוֹרָא וּמְחַמֵּת זֶה אֵי אֶפְשֶׁר שְׂפִיעֵהוּ מִמְשָׁלָה לְתַפְלָתוֹ רַק צִרְיָה לְשַׁכַּח כֵּל זֹאת, וְיִהְיֶה נְדָמָה לוֹ כְּאֵלוֹ הַיּוֹם נִבְרָא, וְהוּא יְחִיד בְּעוֹלָם וְזֶהוּ בְּחִינַת מִנְשֶׂה, לְשׁוֹן נְשִׁינִין וְשִׁכְחָה (בְּרַאשִׁית מ"א).

"בִּי נְשִׁנֵי אֱלֹקִים אֶת כֵּל בֵּית אָבִי", זֶה הַיְיָחוּס "וְאֵת כֵּל עֲמִלִי", שְׂעֵמֶל בְּעַבְדוֹת הַבוֹרָא: וְהַמְנִיעָה הַשְּׁנִיָּת, הִיא בְּתוֹךְ הַתַּפְלָה בִּי מְחַמֵּת עוֹנוֹת הַרַאשׁוֹנִים בְּמִזִּיד, אוֹ שְׂהַרְהֵר בְּמִזִּיד, נוֹפְלִים לוֹ מְחַשְׁבוֹת זְרוֹת בְּתַפְלָתוֹ, וּמְחַמֵּת הַמְחַשְׁבוֹת זְרוֹת גַּם כֵּן אֵי אֶפְשֶׁר לְמַשֵּׁל בְּתַפְלָתוֹ עַל כֵּן צִרְיָה לְשַׁבֵּר הַמְחַשְׁבוֹת זְרוֹת עַל-יְדֵי מְחַשְׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת שֶׁל הַתַּפְלָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה הַזְדוֹנוֹת, דְּהֵינֵנו הַמְחַשְׁבוֹת זְרוֹת, נַעֲשִׂין לוֹ כְּזִכְיוֹת וְזֶהוּ בְּחִינַת אֶפְרַיִם כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שֵׁם): "כִּי הַפְּרִנִי אֱלֹקִים בְּאֶרֶץ עֲנִי" פְּרוֹשׁ בִּי הַדְּבָר שְׂהִיָּה בְּעִנְיֹת מְקַדָּם, דְּהֵינֵנו חָרַב וְנָבֵשׁ, וְעַל-יְדֵי הַמְחַשְׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת נַעֲשִׂין לוֹ כְּזִכְיוֹתוֹ כְּשֶׁמְתַפַּלֵּל בְּשִׁתֵּי בְּחִינּוֹת אֵלוֹ, מִנְשֶׂה וְאֶפְרַיִם הַנִּל, וּבְנִדְאֵי בֵּא לְיָדֵי עֲנִיָּה וְשִׁפּוֹת (מִשְׁלִי כ"ב).

"עֵקֶב עֲנִיָּה יֵרָאֵת ה'", נִמְצָא מְתַפַּלֵּל גַּם כֵּן בְּיִרְאָה וְהִירְאָה נִקְרָאת מְלָכוּת, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ, וְזָרוּנָם לְבָרְכָה (אָבוֹת פֶּרֶק ג): 'אֵלְמִלָּא מוֹרְאָה שֶׁל מְלָכוּת' וְכו', נִמְצָא שְׂהַתַּפְלָה יֵשׁ לָהּ בְּחִינַת מְלָכוּת, וְיֵשׁ לְהַתַּפְלָה כּוֹז בְּחִינַת מִמְשָׁלָה זֶה תַּעֲנֹג שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ, וְנִתְמַלָּא רְצוֹן הַבוֹרָא וּמַה מְתַחַלָּה שְׂלֵא הִיָּה תַּעֲנֹג הַזֶּה, רַק שְׂהֵשֵׁם יִתְבַּרְךְ צָפָה לְמַרְחֹק, שְׂהִיָּה צִדִּיקִים שְׂתִּתְפַּלְלוּ בְּאֶפְן זֶה, וּמִזֶּה תַּעֲנֹגוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם בְּעֶשְׂרֵה מְאָמְרוֹת כֵּל-שֶׁכֵּן עֲכָשׁוּ, שְׂבָא תַּעֲנֹגוֹ הַזֶּה, שְׂהֵשֵׁם יִתְבַּרְךְ מְחַדָּשׁ אֶת עוֹלָמוֹ בְּעֶשְׂרֵה מְאָמְרוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וּבְטוֹבוֹ מְחַדָּשׁ בְּכֵל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֶׂה בְּרַאשִׁית".

(ליקו"ה מוה"ר קמא תורה צו)

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה